

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ประมวลกฎหมายที่ดิน

คดีนี้เทศบาลเมืองพิจิตร ผู้ถูกฟ้องคดี เป็นหน่วยงานทางปกครองตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ และถึงแม้ว่าการก่อสร้างถนน ค.ส.ล. พิทาจะเป็นการดำเนินการตามหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีตามมาตรา ๕๐, ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ แต่เมื่อผู้ฟ้องคดีฟ้องอ้างว่าผู้ถูกฟ้องคดีกระทำละเมิดโดยก่อสร้างถนนรुक้าเข้ามาในที่ดินของผู้ฟ้องคดี ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีรื้อถอนถนนที่ก่อสร้างรुक้าและชดใช้ค่าเสียหาย ดังนี้ เหตุอันเป็นที่มาแห่งความเดือดร้อนเสียหายของผู้ฟ้องคดีจึงเกิดจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ก่อสร้างถนนรुक้าที่ดินของผู้ฟ้องคดี ซึ่งการกระทำดังกล่าวนี้ไม่ได้เกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมายแต่อย่างใด ข้อพิพาทตามคำฟ้องจึงมิใช่ข้อพิพาทจากการกระทำละเมิดอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมายของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ อันจะเข้าหลักเกณฑ์ของมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ประกอบกับผู้ถูกฟ้องคดีให้การว่าที่ดินพิพาทเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน กรณีจึงมีปัญหาคือต้องวินิจฉัยเกี่ยวกับสิทธิในที่ดินพิพาท ซึ่งหากศาลวินิจฉัยว่าที่ดินพิพาทเป็นของผู้ฟ้องคดี การก่อสร้างถนนคอนกรีตของผู้ถูกฟ้องคดีก็เป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี แต่หากที่ดินพิพาทตกเป็นที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน ซึ่งอยู่ในการดูแลรักษาของผู้ถูกฟ้องคดีแล้วจะเป็นผลให้ผู้ถูกฟ้องคดีมีอำนาจเข้าไปดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกันได้และไม่เป็นการละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี และทำให้ผู้ฟ้องคดีต้องเสียสิทธิในที่ดินส่วนพิพาท คำฟ้องของผู้ฟ้องคดีจึงมีความมุ่งหมายที่จะให้ศาลรับรองคุ้มครองสิทธิในที่ดินของผู้ฟ้องคดี คดีนี้จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับสิทธิในที่ดินและคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม